



ŽGODNJA DANICA.

Katolski cerkveni list.

№ 27.

V četrtek 3. mal. serpana.

1851.

Stoletna obletnica na Ponkvi.

Raduj se, prečastita mati,
Ti farna cerkev Ponkovska!
S častjo in slavo se obdati
Si vredna, opravičena;
Ker svoj stoletni god obhajaš
Ko hiša božja, sveti kraj,
Z veseljem serca vsih napajaš
Otrok hvaležnih vekomaj.

Zvonovi tvoji dans pojejo
Od mira v sercih mili glas,
Pozdrav, povabljenje nesejo
Do farmanov čez vas in vas,
In, glej, mladenčiči in device
In starček s staro materjo
Se sem čez polja in gorice
Svetišu tvojimu bližajo.

Ze čaka truma želj ognjena,
Zvonovi serčniši zvoně,
Zdaj padi fara na kolena,
Tvoj Sin Anton, tvoj Oče gre,
Obdan z duhovni se približa,
Prinaša mir prihod Njegov,
Daje ovčicam v znamenji križa
Svoj apostolski blagoslov.

Lej, velki mašnik gre v svetišo
Poniža se pred Jezusam;
Ovčicam, ktere sam obiše,
On prosi mir pred Jagujetam,
Uslišan, vernih čedi zbrani
Deliti hoče v Bogu mir;
Jim osem svetih dni oznani
Ovčicam ljubljeni pastir.

Poglej pred Jezusam Marijo!
In svetiga Martina tud!
Glej, angelci pred njim klečijo,
Podperajo Antonov trud.
In v grešnikih se svete želje
Unemajo do serc miru;
Nebesa obhajajo veselje,
Objeti najden'ga sinu.

Veseli se perserčna fara!
Zdaj vsa za Jezusa živiš;
Raduj se, cerkev, mati stara!
V otrocih vedno se mladiš;
Zares stoletni god obhajaš
Ko hiša božja, sveti kraj,
In z miram serca res napajaš
Otrok hvaležnih vekomaj.
Potočnik.

Veseli dnévi na Ponkvi.

Veselje, kakoršniga se nikdar, je letasjne binkosti Ponkevška fara imela, z njo pa tudi mnogo vernih iz stranskih, celo daljnih krajev, sploh kmečkiga pa tudi gosposkiga stanu. Vidili smo vernih na Ponkvi od Koroške in Hrovaške meje, celo iz od unkraj Drave in Save.

V čem je pa obstalo to veselje? Premilostljivi Lavantinski skof, prečastiti gospod Anton Martin Slomšek so namenili za binkosti apostolsko obiskanje tej fari, v kateri je njih zibelka tekla, in so hotli ob enim stoletno obletnico farne cerkve obhajati. Farmani od veselja, de jih njih rojak ko viksi Pastir obišejo, niso samo svoje lepe prostrane cerkve čedno okrasili, altarje premalati, prezlatiti dali in nekaj novih svetih podob omislili, temuč še četiri nove zvonove iz slovite zvonarnice gospod Samasata pripravili, ki skupej 58 centov in 96 funtov vagajo, kterih veči sam 30 centov 40 funtov ima. Ta oznanuje možem modrost, drugi ženam pobožnost, tretji mladenčem ponižnost,

četerti dekletam čistost. Tako se namrec zvonovam vliti napisi glasijo.

Za to veliko gorečnost v poviksanje časti Božje in za to veliko ljubezen, ki jo je poštena fara svojimu viksimu Pastirju s tem razodela, so pa tudi nasprot knezoškof tej fari podelili, kar so najboljšiga vedili in znali. Oskerbeli so ji na lastne stroške katoliški mision.

Ko so v petek pred binkosti srečno iz Saleburga od posvečenja prečastitiga nadškofa zl. Tarnocita na Ponkvo dosli, in v saboto verle zvonove blagoslovili, *) se je v nedeljo popoldne ob štirih sv. mision začel. Misionarji so bili naproseni iz Sekovske škoflje; vodja svetiga opravila so bili visoke časti vredni gospod Marko Glaser, fajmošter pri sv. Petru pod Marburgam, ravno tisti, ki so s svojima pobožnima knjigama od serca Jezusa in Marije že toliko katoliških serc razveselili. Ker se misionarji zavolj pastirske službe na svojih lastnih fa-

*) Za to slovesnost je zložil nadučitel France Škoflek iz Šent-Jurja pod Rifnikam primerno pésem.

rah niso mogli cel teden pri misionu muditi, so jim tudi trije duhovni iz Lavantinske škofije vsak z dvema pridgama v pomoč pristopili.

Tako smo slišali glas slave Božje, besedo večniga življenja v različnih podnarečjih, pa vselej z velikim veseljem, ker je govornike eden in tisti Duh v nauku družil in edinil.

Verstorč svetiga opravila je bil pa naslednji:

I. V nedeljo ob starih pred izpostavljenim sv. Rešnim Telesam molitev k sv. Duhu za vsegomočno pomoč z blagoslovom; izročenje podobe Križaniga iz rok domačiga fajmoštra v roke misionarskiga vodja v znamenje pastirske oblasti za čas misiona; uvodna pridiga, kaj de ima mision v sebi, in kako de se gre pri njem obnašati; razkazanje reda pri tem sv. opravilu. Govorili g. Glaser.

II. V ponedeljek 1. juterna pridiga od cil in konca clovekoviga, govornik čast. g. opat Vodusek; 2. pridiga ob desetih od skerbi za zveličanje, gov. stolni vikar č. g. Otorepec; ob treh področje otrok v podružnici sv. Ožbalda od samih vikarskiga Pastirja; v farni cerkvi pa 3. pridiga od spravevanja vesti, gov. č. g. Caf; ob petih 4. pridiga od hudobije greha, gov. č. g. Fr. Lipold, Sent-Ilški kaplan.

III. V torek 3. juterna pridiga od smerti in sodbe; gov. g. Caf; spoved otrok, ob desetih njih obeno sv. obhajilo in potem sv. birma; ob treh poduk za mladenca; učili čast. g. Ojevic, tehant iz Marenberga; 6. večerna pridiga od pregrehe pijanstva; gov. č. g. Vilim, duhovni pomočnik pri sv. Petru.

IV. V sredo 7. juterna pridiga od pekla; gov. č. g. Rasel, kaplan pri sv. Petru; ob desetih obeno sv. obhajilo mladenecv; ob 3. nauk za zene in vdove; učili sami viksi Pastir; 8. večerna pridiga od ljubezni sovražnikov; gov. čast. g. tehant Ferenc.

V. V četrtek 9. juterna pridiga od spreobrnjenja gresnika; gov. č. g. Rasel; ob 10h obeno obhajilo zena in vdov; ob 3h nauk za može in vdovce, učili častivredni gospod Dornik, duhovni pomočnik v Sen-Petri; 10. večerna pridiga od povernjenja krivieniga blaga; gov. č. g. Lipold.

VI. V petek 11. juterna pridiga od terpljenja Kristusoviga; gov. č. g. Vojsk, fajmošter v spodni Sent-Jungerti; ob 10h obeno obhajilo moz ob 3. nauk za dekleta, učili č. g. Glaser; 12. večerna pridiga od moči sv. molitve; gov. č. g. Horvat, dusar pastir usmiljenih sester v Gradci.

VII. V saboto 13. juterna pridiga od nebes, gov. č. g. Otorepec; ob 10h obeno sv. obhajilo deklet; ob 3h krizev pot peljan od č. g. Juvancica, škofijskiga svetovavca in fajmoštra v Vajniku; 14. večerna pridiga od duhovne vojske, gov. č. g. Vodusek; blagoslovljenje in vpostavljenje misionarskiga kriza s priserčnim govorom od samiga škofa.

VIII. V nedeljo sv. Trojice 15. juterna pridiga od presv. rešnjiga Telesa; gov. č. g. Dornik, — ob 10h med peto mašo od česenja Device Marije, in očitna prosnja za odpusenje razžaljenja pred presv. rešnim Telesam, gov. č. g. Vilim; ob oveh skoncavna pridiga od knezoškofa govorjena, oznanjenje sv. odpustkov, molitve za odpustke; izročenje podobe Križaniga domačimu fajmostru, zahvalna pesem z blagoslovom.

Pred juterno pridigo je bila vsaki dan ob polsedih sv. masa z blagoslovama in petjem, in vsaki večer pred večerno pridigo litanije z blagoslovama; ob času nauka za vsak stan posebej se je drugo

ljudstvo v bližno podružnico sv. Ožbalda odpeljalo, kjer se mu je sploh sv. roženkranc razlagal in naprej molil. To delo je sploh zadelo č. g. fajmoštra Prazna iz Žič. Zunej časa pridige so mnogi duhovni pridno spovedovali.

Spovedani so bili od bližne kapelice od č. g. Korla Merka, Sent-Jurskiga fajmoštra, v veličastni procesji v cerkev peljani, in tam od samiga škofa med njih sv. mašo obhajani. Vsak je perstopil s perzgano svečo k božji mizi. Med mašo in pred sv. obhajilom so se pobožne pesmi od sv. obhajila na koru pele, in po sv. obhajilu se je zopet molilo. Ljudstva je vsaki dan sila veliko navrelo; poslednje tri dni jih je bilo pri velikim sv. obhajilu vselej blizo 2000, tako de so tudi drugi duhovni svojiga vikarskiga Pastirja v sv. opravilu obhajanja podpirati mogli. Nad polsedem tavezent jih je vsih pobožno Telo Gospodovo prejelo; veliko pa jih je moglo tako domu iti, ker spovedniki vsim postreči niso mogli, desi jih je ravno ob delavnikih vsaki dan 20 do 30 okolj vikarskiga pastirja bilo, in si nobeniga počitka niso dali. Kako bi bilo tudi mogoče mašniku praznovati, ker je tolika zetva bila, ljudstvo s sveto gorečnostjo po nebeskih zakladih sv. Sakramentov kopernelo, in ko so sami viksi Pastir z drugimi vred vročino dneva terpeli in med tolikimi drugimi opravili tudi pridno spovedovali?

Tako je bil ta teden sicer čas mnogiga truda za ljudstvo in duhovne, pa tudi čas mnogiga velikiga, se ne okuseniga veselja. Ze med tednam je marsikdo, ko je komaj po dve resnici in nauk za svoj stan zaslišal, in po prejetji sv. Sakramentov se na dom povernil, ves ginjen polu nebeskiga veselja rekel, de bi tega veselja za nobeno blago ne zamenjal. Pa sabota in nedelja so veselje poprejšnih dni se visoko prevladale. Ko se je v saboto od sv. raja in nebeskiga veselja pridgovalo, so poslušavcam solze radovanja v očeh igrale. Bralo se jim je zaupanje zveličanja na obrazih; vest po oznanjenju ojstrih resnic zdrumljena, po Zakramentu sv. pokore ozdravljena in potolažena je poslušavcu rekla: Nebesa bojo po milosti Božji vunder le tvoje; kar te je od Boga ločilo, si po njegovi milosti z Zakramentam sv. pokore odpravil. In ko se je čez teden med oznanovanjem ojstrih resnic — če še toliko ljubezujivo izgovorjenih — gostokrat žalostni zdih bridke grevenge nad razžaljenjem Božjim po celi cerkvi glasno vsdignil, se je v saboto že glas sladkiga radovanja razlegal, češ de je pri pridigi od duhovne vojske premnogi djal: „Naj velja kar hoče, nebesa morajo moje biti!“

Kaj se pa le od nedelje porečem? To je bil pravi počivni dan v Gospodu, dan nepreterganiga radovanja. Kaj sladkejsiga ze precej v jutru, ko nauk od presvetiga Zakramenta, kteriga so večidel poslušavcov s toliko pobožnostjo prejeli, in slaj skrite mane okusili? Kaj bi se bilo po vsem tem pobožnim srcam bolj perleglo, ko obertiti jih k Tajisti, ki je za Bogam prvo zaupanje naše — k Marii! S kakim otroškim zaupanjem so se serea zbranih k njej obračale! Prosenja je bila — ona, pomoc kristjanov — za svojo mogočno zagovarjanje pri Bogu — od pridgarja s priserčno besedo, od ljudstva z glasnim zdihovanjem. Obeno oko ni ostalo suho. In ko je h koncu pobožen pridigar Jezusa v presv. rešnim Telesi za odpusanje vsega razžaljenja vsakiga stanu posebej na kolenih prosil je vse po cerkvi glasni hrup zagnalo, in v ljubeči grivengi milost in odpusenje vpilo. Pela se je o darovanju lepa pesem, ki so jo po celim Stajarskim

dobro znani in visoko spoštovani pevec čast. gospod Potočnik za to slovesnost zložili in na Ponkvo poslali, ktera se predej bere. Lepo peta in dobro sprejeta je bila.

Kakor je bilo pa vse ginjeno, kedar se je en sv. apostel od svoje čede ločil in slovo jemal, tako je bilo, ko se je popoldne sv. opravilo sklepalo, in so viksi Pastir se poslednjič besedo povzeli, k stanovitosti opominjali, pot kazali, kako de naj ravnajo, de do konca stanovitni ostanejo, in poslednjič venc izvoljenih dobodo. Misli si dogodbo, ki je v 20. poglavju apostolskiga djanja popisana, ko je sv. Pavel od Efežanov slovo jemal, pri sklepanji Ponkvske slovesnosti, bi rekel, se je ona zopet ponovila. Ko so čast. g. fajmošter Janez Keše podobno Križaniga zopet nazaj prejeli, besede velike zahvale visokimu podarniku sv. misiona in pomočnikam v sv. opravilu, misionarjem in drugim duhovnam z ginjenim glasam izgovorili, in nektre pri-serene besede svojim srečnim farmanam izrekli, se je celi množici poznalo, de je s fajmoštram ene misli: celo zbirališe je bilo polno zahvale do Boga ino je občutilo vrednost daru, ki ga je prejelo. Z glasno zahvalo so se množice od cerkve odpravljale po dokončanem sv. opravilu, pri katerim se med tolikim številam ljudstva ni narmanjši popaka pripetila. Nobeniga čuvaja ali pomirovavca ni bilo viditi, pa ga tudi ni bilo treba, ker je v lepi ljubezni in nebeski vzajemnosti cela družina zmirej sklenjena bila.

Ko bi se pač spet skorej od kakiga misiona na Slovenskim kaj slišalo! Sveti Vincenci Pavljan je pred 200 leti z misioni na Francoskim nar bolj vero oživil, z njimi pa tudi nar bolj časni blagostan uterdil. Bi ne bili fajmoštri toliko obožali, češde bi ga marsikteri svojim ovčicam naklonil. Misionarji in njih pomočniki sicer nobeniga časniga plačila ne vzamejo, le iz ljubezni do Boga in nenumerjočih duš se trudijo, pa oskerbeti jih je potreba za čas misiona, kar zdaj mnogi fajmošter ne more. Kapital grofa Gondi (poglej knjigo: „Der h. Vincenz von Paul. Wien 1835), ki ga je pred 200 leti za vtemljitev misionov obernal, se dan današni v delih Lazaristov in usmiljenih sester lepe obresti za čast Božjo in prid človeštva nosi. — Ali bi ne bilo marsikje kristjana, ki bi za svoj kraj oskerb za sv. mision prevzel, in tako svoji srenji nar večji blagor, ki se misliti da, naklonil? Češ de bi si s tem svoje časno premoženje narbolj zaokovaril; — in kaj se le za večnost zaslužil!

Svět za napravo ljudskih šol po Krajskim.

Sploh je znano, de ima naša ljuba krajnska domovina malo ljudskih šol v primeri števila za šole perpravnih otrok, in v primeri z drugimi kronovinami. Marsiktera fara še nima šole, če ravno moramo spoznati, da visokočastitljivi duhovni po deželi so mnogo po nedeljskih, prazniških in lastnih šolah otroke brati, pisati ali se rajtati učili, in se učé, brez de bi bili to dalej naznanili, v lepim spominu, de so kaj dobri za človeštvo storili, kar bo sad rodilo.

Moramo reči, de kar podučenje zadene, sola svoj dober sad prinese; pa bi ga tudi prinesla, kar izrejo zadene, ako bi je zanemarjena domača izreja ne zavirala. Po vsi pravici si je cerkev šole, kakor nje mati, perlastila, de bi nad njo čula po Jezusovim vreku: Pustite majhne k meni priti, in nikar jim ne

branite, ker tacih je nebeško kraljestvo. Po pravici ima vlada za eno svojih nar imenitniših dolžnost ljudske šole napraviti, de bi ljudske omiko oskerbela in povzdignila, v kterih šolah bi s kersanskim naukam nepremakljivo zvestobo v mlade serca podložnikov zaaadila, x drugim podučanjem pa jih ne le hudiga razuzdjanja obvarovala, ampak tudi pridne podložne za vsaki stan naredila. Ta namen je žlahtin, potrebin, pa tudi težak za cerkev in vlado, po kterim ste dozdej po moči hrepenelo, in kteriga hočete zdaj z novo močjo, s povikšano serčnostjo, z iztrebljenjem vsih nasprotnih zadržkov, z oživljenjem vsih manjših reči, s porabljenjem vsih pripravljenih in s poiskanjem novih perpomoc-kov to reč doseči. Res namen vse hvale in gaše serčne zahvale vredin!

Po mestih in tergih, po deželi so že šole, pa tudi veči vasi imajo farno šole, v kterih so bistro glave so nar prvič začele odpirati, in ktere po vecih šolah izurjene so cerkveni ali deržavni služabniki postali; vender pa še tu in tam manjka kako vsakdanje šole za potrebo vsakdanjih srenjskih oprav; in ravno take šole bi zdaj radi napravili, in sicer s srenjskimi potroški.

Ako pa preudarimo sedanje duarne okolišine ne-kterih krajev sosebno stranskih, kjer studenci prihdkov po malim teko, in de morajo mnoge potrebe le z denarjem opravljene biti, kterih potreb je od dne do dne več; zraven tih so tudi mnoge deržavne potrebe za nje novo zidanje, tako bi bilo obupati, de bi se mogle pri gorečnosti duhovskih in deželskih oblastnikov ljudske šole vpeljati, ko bi ne imela vsaka dobra reč svojih prijatlov, in nje izpeljava v božji previdnosti spodbodljive podporne. Pisatelj tega je sam per sebi večkrat premišljeval, kako bi se to, kar se nemogoče zdi, mogoče storilo, kako bi se šole napravile, tolikanj zaželene? Zdi se mu, de je tako izpeljavno pot najdel, de ne bi ne deržave kaj obtežalo, ne tudi revniga kmeta preveč tišalo, vender pak dobroto podučnja naklonilo, in otroke z blažnim občutenjem navdalo!

V začetku pretečeniga stoletja je živel v Reims-u na Francoskim korar, po imenu Janez de la Salle, kteri je svoje življenje h timu namenil otroke brez plačila učiti, kar je tudi izpeljal. Perdružili so se mu nekteri z njim enih misel in želja, eniga namena in sklepa, so se bolj od sveta odtegnili, otroke kersanskiga nauka in drugih potrebnih reči učili, in učenike za šole urili. S temi se je posvetval, in napravil za njih življenje vodbe, po kterih so se zavezali živeti in tri navadne evangeljske svete uboštvá, čistosti in pokoršine derzati. V leti 1725 so sv. Oče papež v Rimu ta red šolskih bratov poterdili. Od tistiga časa so se oni po vsm Francoskim razširili, dokler jih ni nesrečni Francoski punt 1790 na vse kraje razkropil. Cesar Napoleon je spoznal njih pridno delo, in jih leta 1801 nazaj na Francosko poklical, od koder so se na Sardinsko, Rimsko, Svajcarsko in clo na Nemsko razširili. Nobeden tih bratov ni duhovin, nosijo slabo oblačilo, njih jed je pičila in kmetiška, svoje potrebe sami oskerbé, in učé otroke zavoljo Jezusa, ljubezni in usmiljenja do otrok, ne zavoljo časniga plačila; živé sami za-se tiho, in opravijo sami svoje opravke. Koliko bi vse to pri enim šolskim učniku zneslo? Menim, de ne veliko. Koliko cene ima takšín učeník? Kakšno moč ima njegov zgled pri majh-nih in njih starših? Ali ni božja previdnost revnim ljudem s tem redam pomoči ponudila??

Vsakimu zdaj luč posveti, de pričujoči predlog ima ta namen, kersanske, šolske brate kakor učitelje po naših farnih šolah nasvetovati, in kar je moč perporočiti, de bi cerkev in deržava svoj dvojin namen, vse duhovne moči mladine izbuditi in uterditi s tako majhnimi potroški, de ne bodo ne za deržavo, ne za srenjotežavni, izpe-

ljala. Po tim bi tudi učiteljev za šole ne manjkalo, kakor zdaj, ker nekteri učitelji se šole zapusté, in drugih prihodkov živeža poišejo, penzionov vdovam in siroticam bi ne bilo treba dajati in marsiktera sitnost bi cesarskim služabnikom zadosti obloženim s pisanjem odletela.

Pa bo kdo rekel: Tega reda še v Avstrii ni. Odg: Saj ga drugod pred vpeljanjem tudi ni bilo; naj se toraj vpelje, ker je h pridu in silno potrebin, in državne pravice take duhovne rede dopusté.

Pa se bo reklo, de vpeljanje kersanskih, šolskih bratov bi tudi nekaj stroškov nagnalo? Odgovor: to je res; ali ta red živi od radovoljnih, ne persiljenih daril, ki jih zavoljo Boga dajo ljudje, katerih serca Bog gine, de se njegovo sv. delo doverši. Kako veliko dnarjev so ti bratje na Francoskim nabrali, in z njim si samostane in šole zidali, ktere so jim le dobrodelne roke delile.

Pisatelja ni vodil zavid do ljudskih učenikov, ne posebno cenjenje samostanov, ne nezaupnost v voljo in moč vikših, ne nevednost terdih okolisin nekterih krajev, ampak živa želja vsim dobro pomoč nasvetvati, kako bi k zaželenimu namenu prišli; ne glejte toraj na slabo osebo svetvavca, ampak na reč, ktera se svetuje; preglejte jo, in ako se vam dobra zdi, sprejmite jo, in z močnim sercam jo izpeljite, kakor pravi sv. Paul: Vse poskusite, kar je dobriga, ohranite. L. D.

Casniga in večniga ognja nas obran Bog in sv. Florjan!

Neprenehama se v listih in dnevnikih bere: „tu je pogorelo, tam je pogorelo: toliko in toliko hiš, toliko skednov je v pepel šlo, toliko deržin je obožalo!“ in nar bolj boli, de je take nesreče nar večkrat človeška nemarnost in nerodnost ali še celo prederznost kriva, ker ljudje v mraku po nadizbah, hlevih, skednih i. t. d. s terskami ali pa z golo svečo svetijo, na senu in po družih zašarjenih in vnetljivih krajih s pregrešno prederznostjo tabak pijejo, gospodinje zivi pepel pod strešnje nosijo, starši otrokam klinčke per rokah pustijo, jih same v hiši ali per ognji popušajo i. t. d. — Koliko sto ljudi en sam malopridin človek po taki nemarnosti velikrat nesrečnih stori! Naj bodo te kratke besede Slovincam v svarilo, de bi na ogenj skerbno pazili, ter se obvarovali tolike nesreče. Koliko časi gospodinja tarna, če gospodar nepotrebama polič vina pit gre, koliko gospodar vdeljuje, če tuje živinče v škodo pride! Zoper toliko nesrečo pogoriša se pa le malo okovari, ali pa nič: kje je pamet?

Razgled po kersanskim svetu.

Poljsko. Ker se je sveta vera na Kitajskim začela tako obilno razširjati, so sklenili tudi očetje Franciskanarji na rusovskim Poljskim nekaj oznanovavcov zmed svojiga reda tje poslati, kateri se bodo skoz evropejsko in azijansko Rusijo tje podali.

Ogersko. Tudi na Ogerskim je toča že veliko škode storila, kakor per nas na Krajskim. Zavarvanje perdelkov zoper škodo hudiga vremena se zmiram bolj potrebno skazuje.

Berolin. Papežev hišnik, kavalier Datti, je bil od prusovskega kralja prav prijazno sprejet in h kraljevi mizi povabljen. Od ondod pojde v Danijo, Svedijo, Anglijo in potlej na Rusovsko. Namen njegoviga popotovanja je, razmere deržav z Rimam vravnati, kar mu dobro za roko gre.

Amerika. V Kili v južni Ameriki je bil 2. mal. travna tako hud potres, de je poglavitno mesto Valparazo večidel poderto. Škode je za en milijon tolarjev.

Dunaj. Naš slavni rojak g. Dr. Knobler je z Dunaja vso pripravo saboj vzal, de bo v Hartumu v Afriki misionisko tiskarno napravil.

Praga. Iz Kraljevograškiga semeniša je poslano 67 gold. 30 kr. za božjo hišo ss. Cirila in Metoda v Karlinu.

Novo mesto. V novomeškim okrogu je letas že trikrat toča šla. 14. t. m. zvečer po šestih je tudi v franciskanarski turn trešilo, ter eniga samostanskiga hlapca v njegovi stanici ubilo.

Rim. Papežev poslanec pri Mnihovskim dvoru je gosp. Sacconi imenovan, kteri je tudi Nicejski nadškof.

Iz notranje Švaje se piše v Wahrhaftsfreund: Cerkvene dragosti Sent-Urbanskiga kloštra in sveto orodje iz cerkev družih samostanov, ktere je švajcarska vlada razderla in poropala, so bile judam prodane, kteri so s to božjeropno robo na Francosko šli kupčevat. Neko društvo poštenih katolicánov je zaklad od sv. Urbana in mnogo dražčie družih podertih samostanov v Parizu kupilo, ki jih bo zdaj v Rim poslalo. — Dalje pravi dopisnik: Divjost, s ktero se je švajcarska prekucija zoper cerkveno posestvo in njene svete reči obnašala, naznaniti, vam povem pergodok iz zanesljiviga vira, za kteriga sim vam porok, de je res. V turgavskim kantonu so bili vsi samostani (kloštri) odpravljani; ondi je dobro četerti del ljudstva katolišk. Vse poropane mašne oprave, posode, z dražimi kamni, zlatam in srebrom vdelane svetinje (sveti ostanki) so bili na očitni dražbi judam prodane. Le-ti so kar na mestu svete kosti svetnikov iz svetinj tergali ter jih v pivnici, kjer je bila dražha, očitno na gnojmetali. Hlapec tiste hiše, protestant, je bil nad tem razžaljen: „z rečmi, ktere so katolicáni že dolgo leta častili, bi se vender ne smelo tako delati.“ si misli, gre na gnoj in sv. kosti pobere. Neki spostovan mož iz Ciriha, tudi protestant, pohvali hlapca, vzame svete kosti ter jih v Einsiedeln pošlje, od koder so bile v Rim odpravljene. — To je tedaj sad puntanja in prekucij! Ako je gorjé Cerkvi kadar jo samoderžna vlada brez u-miljenja stiska, ji je trikrat gorjé, kadar prekucuhi deržavno veslo v roke zgrabijo.

Iz Vodice 27. rožnika 1851. Dans o prazniku presvetiga Jezusoviga serca smo imeli v naši farni cerkvi ob 6. uri zjutraj častitljivo božjo službo. Tabla Jezusoviga serca je bila s cvetljicami ozaljšana, in z lučicami osvetljena. Po sv. obhajilu med mašo se je mila pesem od Jezusoviga serca, ki so nam jo gospod L. Jeran po zgodnji danici podarili, in za ktero so po naših prošnjah Zapoški gospod fajmošter Jakob Burja prav pripravno vižo naredili, tako lepoglasno in priserčno pela, de smo do solz ginjeni bili. Veliko ljudi je bilo v cerkev prišlo in več ko 60 jih je k sv. obhajilu pristopilo.

Praznik Jezusoviga serca ima pri nas posebno od tistiga časa veliko veljavo, kar je v pratki naznanjen, in kar se od bratovšin Jezusoviga serca po svetu sliši. Mora se tudi reči, da ta praznik pobožnosti velik pospeh da.

Ljubljana. Pomnožen odbor krajskih deželnih stanov je 23. rožnika t. l. vis. čast. gosp. Jurja Zavašnika, kateheta in učenika katehetike v Ljubljani, za korarja per Ljubljanskim škofijskim kapitelnu izvolil.